

[Justitsministeren]

digt som et led i efterforskningen at rette henvendelse til mange personer, f.eks. i offentlighedslovens omgangskreds. Kan det virkelig være meningen, at man skal lægge hindringer i vejen for, at politiet kan opklare sådanne alvorlige kriminelle forhold? Det kan være konsekvensen i de sager, hvor efterforskningen i første omgang har været forgæves og politiet derfor må henlægge sagen indtil videre. Hvis undersøgelserne senere skal genoptages, kan det være vitale oplysninger, der er destrueret. Enten kan disse oplysninger slet ikke rekonstrueres, eller også må det ske ved en fornyet afhøring netop af de personer, som forslagsstillerne ønsker at beskytte.

Som jeg nævnte under førstebehandlingen, er der også i de tilfælde, hvor sagen er afgjort ved dom, et hensyn at tage til den dømtes muligheder for senere eventuelt ved egentlig genoptagelse at søge sagen prøvet på ny. Retssikkerheden tilgodeses også af de muligheder, der er for, at den overordnede anklagemyndighed kan bedømme en efterforskning. Også her fjerner man noget af de nuværende retssikkerhedsgarantier.

Der kan også nævnes en række mere praktisk betonedede vanskeligheder, som beslutningsforslaget helt lader uomtalt. Hvordan skal det administreres? Jeg er selvfølgelig taknemlig for, at hr. Ole Espersen siger, at det kan vi senere tale om i udvalget, men det ville have været en væsentlig fordel at vide det nu, hvor man ønsker at vedtage forslaget. Er det meningen, at politiet med en saks i hånden skal gennemgå samtlige sager og klippe oplysninger af den karakter, vi her drøfter, ud? Man må gøre sig klart, at strengt personlige oplysninger kan indeholdes i et meget stort antal rapporter i sagerne – hvor mange ved ingen med sikkerhed – og alene de praktiske, arbejdsmæssige konsekvenser synes jeg er uoverskuelige.

Jeg mener altså, at det er forkert, hvis man betragter det som noget væsentligt at kunne opklare forbrydelser, at gennemføre dette forslag, og jeg har da også bemærket, at de tanker, der tidligere var fremme, gik i en anden retning, nemlig at man på en særlig måde skulle opbevare oplysninger af den karakter. Noget sådant ville jeg gerne have drøftet, men det bliver der åbenbart ikke mulighed for.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil indrømme, at det kan virke lidt maliciøst, det jeg siger nu, men sådan er det ikke ment.

Jeg vil gerne takke hr. Ole Espersen for, at han har skiftet mening i denne sag. Når jeg har valgt at gå op og sige tak, er det, fordi jeg forstår udmærket det, den nuværende justitsminister sagde om effektiviteten, men det blev gjort så grundigt og så effektivt, at jeg gerne vil pege på, at for de menneskers velbefindende, det drejer sig om – 200, der er homofile – betyder det ganske overordentlig meget, at vi kan få strøget dem fra dette kartotek. Når folketinget om et øjeblik skal stemme, beder jeg om, at man husker det. Over for kravet om effektivitet står hensynet til disse menneskers velbefindende.

Jimmy Stahr (S):

Man skal jo høre en del herinde, før man bliver slået med stumhed, selv om nogle måske ville ønske, at jeg var blevet det nu.

Når jeg nu hører justitsministeren stille sig herop og fremstille sagen, som om det, vi er ude på med dette forslag, er at ødelægge politiets efterforskning, så kan man roligt sige, at der bliver skudt langt, langt over målet. Det, det drejer sig om, er at destruere nogle følsomme oplysninger, efter at sagen er blevet bragt til afslutning. Det er det, forslaget drejer sig om. Det var det, vi skulle have forhandlet om. Nu står justitsministeren og fremstiller det, som om det er under efterforskningen, vi ønsker sagerne destrueret. Det gør vi jo ikke.

Justitsministeren fortæller også om de praktiske vanskeligheder. Ja men det var jo det, vi havde haft muligheder for at forhandle i den tid, der er gået siden førstebehandlingen. Jeg har ikke modtaget nogen henvendelser som repræsentant for forslagsstillerne fra nogen af de andre partier, som nu står op én efter én og siger disse ting. Jeg mener, at der er tale om en ny parlamentarisk skik, hvis det er os som forslagsstillere, og som tilsyneladende leder et flertal, der skal gå rundt til de andre og spørge, om de har noget at indvende imod forslaget. Det er endda os, der skriver et betænkningsskildring, hvori vi påviser de praktiske vanskeligheder, der kan være, og som vi yderligere nu lover at være med til at afhjælpe, og så står man her fra den ene og den anden side og hælder vand